

‘Arme tante Danni’ is het soort verzoenende familietheater waarvan er niet genoeg kan zijn

Is er iemand in de zaal al in het reine met wat je meedraagt van je ouders? Arme tante Danni van Marthatentatief is comedy en gevoelig verteltheater ineen, voor iedereen.

Het speelvlak waarop Janne Desmet aantreedt, heeft iets van een bouwwerf. Grote witte zeilen benemen het zicht op de ijzeren stellingen waarop muzikanten Ephraim Cielen en Linde Carrijn haar solo zullen voorzien van extra schwung of weemoed. Of zijn het ziekenhuislakens die voor de scène hangen? In elk geval moet hier iets hersteld worden.

De diagnose waarmee Desmet meteen in huis valt, heet ‘West-Vlaanderen’: de diepe erfenis van schaamte, voorzichtigheid, voorkomendheid, zelfonthouding, prestatiedwang en achterdocht die de oorlogshonger daar nog steeds doorgeeft via de baarmoeder. Desmet maakt die aandoening smakelijk concreet, van een voorkeur voor baksels van eigen bodem tot een algemeen onbegrip voor wie zich buiten de provincie vestigt of koppelt. Haar tante Danni deed het allebei. Vanzelf werd ze het zwarte schaap van de familie: “In Antwerpen kwam zij direct lesbisch.”

Wax-ervaring

Toch schetst Arme tante Danni vooral Desmets eigen worsteling met de navelstreng, sinds ook zij naar Antwerpen trok. Samen met Johan Petit schreef ze een rake tekst volgens het beproefde recept van Marthatentatief: ze schildert vrij enkele dagelijkse voorvallen breed pointillistisch uit, tot zich tussen alle puns een roerend beeld openbaart van ons aller onvolkomenheid.

Van een hilarische wax-ervaring bij een oud mannetje tot een 'vrouw, kom in je kracht'-weekend bij Vught: allemaal roepen ze dezelfde vragen op. Vanwaar die diepe lichaamsschaamte? Waarom zo moeilijk nee kunnen zeggen? Hoe als veertiger eindelijk tegen je ouderlijke geboden ingaan, net als tegen hun bemoeienis bij je verbouwing?

Desmet blonk nooit uit in dingen wegdoen, zegt ze. Dat blijkt ook hier. Tweeënhalf uur voelt lang voor een monoloog, zelfs als die de psychologische last van vele generaties moet uitzweten. Toch dragen haar enthousiaste vertelstijl en haar ritmisch weloverwogen hazensprongen tussen humor en verstillingsmomenten erdoor als bij de beste therapeut. Lang voor haar ontwapenende slot bij haar ouders in Zwevegem is het al duidelijk: Arme tante Danni is het soort verzoenende 'familietheater' waarvan er niet genoeg kan zijn.